

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ,

ΤΟΜ. Ε΄.

ΑΡΙΘ. 51.

Συνδρομή προπληρωτή, εἰς τὸν ἑαυτοῦ τοῦ Κράτους ἀνά 12 φιλ. Σελ. 2.
 Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
 Διὰ τοὺς ἐν Τουρκία. Γρ. 20.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἡ γραμ-
 μὴ ἐβ. παλαιούς 3.
 Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα
 εἰς τὸ ὑπογραφεῖον ΚΕ-
 ΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
 Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς
 τὸν ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς
 ε Δ ι α ο λ α π ο θ ῆ κ η ς .

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 13)25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1862.

Η ΠΑΤΡΙΣ ΚΟΙΛΟΠΟΝΑΕΙ.

Μολὸς ἔχασες τὴ μίαν, εὐθύς κι ἄλλη θυγατέρα
 θὰ γεννήσης μὲς τὰ χυρία — κακορίζικη μητέρα ; . .
 Σελήνα και σπαργανίδες βράντε - ξήλωνε θὰ κάνεις ; .
 Μὴ τὴ γένναις, μὲ τὴ πίκραις τὴ νεότη σου θὰ χάνης ;
 Γιατί τέτοιαις θυγατέραις λιγοδοῦρηταις γεννάς ;
 Ὀδυρμός εἶνε ἡ ζωὴ σου, καὶ κοψίματα κοιλιᾶς ;
 Σάν καρπιὰνα νεκρικατὴ γιὰ μᾶς πάντα θὲ νὰ ἤχῃ
 Ἡ χαρμόσυνη ἀγγελία : Ἡ πατρίς κοιλοπονάει ;

Ἀπὸ ἕνδεκα ποῦ ἐγέννας, λείψαν' ἀγαθα σοῦ μένου,
 Κι ὅσαις ἄλλαις θὰ γεννήσης, τέτοια ὄλαις θὲ νὰ γένου !
 Τὰ παιδιὰ σου ποῖός τὰ τρώει ἡ ἔνωσις ἢ τὸ Ταμεῖον ;
 Ποῖός σε σέρνει κάθε λίγο σὸ σελί, καὶ στὸ μνημεῖον ;
 Εἶνε μυστήριον ἡ γέννα, καὶ ὁ θάνατος ἐπίσης
 Εἶνε αἰνιγμ' ἀπὸ κείνα ποῦ ποτὲ θὲ θὲ νὰ λύσης.
 Τί θὰ κάμης ; γέννησέ τη καὶ ὁ Κρόνος ἄς τὴ φάη,
 Ὡς ἄς χαιρομᾶστε ὡς τόσο : Ἡ πατρίς κοιλοπονάει !

Πάν μυστήριον καὶ τοῦτο! τὸ γεννάς.. ἢ τὰ σπαρμένα
 ἄλλαις μελὴ τοῦ παιδιοῦ σου, ὅς ἀρέσουνε ἐσένα ;
 ἢ τὸ νήπιον σου νήπιον σάν ἀμαρτωλὴ ψυχῇ,
 ἢ τὸν ἀγγελὸς θὰ κοάζη, τρέχει δῶ, καὶ τρέχει ἐκεῖ
 τοῦ χορμιοῦ τῆς τάχα και σκόρπια μέλη,
 ἢ τὴν προεθῆση κι ἂν εἶν ξένα δὲν τὴν μέλει ;
 Ὡς πόσο σκουίζει και ἀντιβογάει,
 ὁ τόπος. Ἡ Πατρίς κοιλοπονάει !
 Ὁ κίνδυνος, καὶ σὺς γέννας σου τὴν κλίνη
 ἢ ἀρχαιασμένη ἢ ἀρχαιασμένη ἐκείνη

Ἄγυρταιά, ὀποῦ λυσσάει τὸ ἀγέννητο ν' ἀρπάξῃ,
 Κι ἀντιτάτου ἕνα δικότης, ἢ ἀνεραῖδα νὰ πετάξῃ ! .
 Ἐμεῖς ὄλοι συμπονοῦμε, μὰ ὁ ξένος μᾶς γελάει,
 Καὶ φωνάζει : ἡ πατρίς σας ὄλο τέρατα γεννάει !
 Καὶ ἂν τώρα, ὀποῦ τάχα εἶσε ἐλευθερη, διαλές
 Ὅλα τ' ἀποδιαλεύρια τῶν κομμάτων, σὺ δὲν πταῖς
 Κάτι πρέπει νὰ γεννήσης, ἀφοῦ ἡ φήμη διαλαλάει,
 Εἶν εἰς κίνδυνον ὁ τόπος : Ἡ Πατρίς κοιλοπο-
 [νάει !

Ποιεῖνε κείνοι ὀποῦ τρέχουν ἀνου-κάτου, κι ἡμποδιῶνται,
 Καὶ καθῶς συναπαντιῶνται, σάν ἐχθροὶ σκληροκτυπιῶνται ;
 Εἶνε ἐκεῖνοι ποῦ προσφέρουν τ' ἀγέννητου τὰ κομμάτια,
 Δέτε τους πῶς διποδᾶνε, πῶς ἀφρίζουνε σάν ἄττια !
 Ἄλλοι φέρνουνε κεφάλαις, μὴ σ' ἐδαῦταις εὐρεθῇ
 Τὸ κεφάλι ποῦ θὲ νάχῃ ἡ ἀγέννητη Βουλὴ,
 Καθῶς ἐλέπει τέτοιαις κάραις τὸ ἀχειλί της δαγκάει
 Ἡ πατρίς ἡ βουλιασμένη ! . . Ἡ Πατρίς κοιλοπο-
 [νάει !

Ἄλλοι στόματ' ἀνοικτὰ,
 Ἄλλοι δόντια δονατὰ.
 Ἄλλοι γλώσσαις μακορμαῖς,
 Γιὰ νὰ γλύφουν φοβεραῖς,
 Ἄλλοι χέρια τῆς προσφέρουν,
 Ἀπὸ κείνα ποῦ συμφέρουν.
 Ἄλλοι στήθεια και στομάγια
 Δυνατὰ . . . γιὰ τὰ συνάγια
 Ἄλλοι πόδια ποῦ κλοτζῶνε,
 Ποῦ χορεύουν, ποῦ πηδοῦνε,
 Ἄλλοι ἔχουε καιλαῖ,
 Μὰ ἀπὸ κείναις τῶν καλαῖς βουλοθῆκη
 Καθῶς ἐλέπει τέτοια μέλη ὅχ τὸν πνοῦ τῆς λυσσάει
 Ἡ πατρίς ἡ βουλιασμένη ! . . Εἶνε ποῦ κοιλο-
 [πονάει

Στὸ σωρὸ ποῦ θὰ διαλέξῃ τ' ἀγεννήτου τῆς τὸ σῶμα
 Ξεχασμένη ἢ Πατρίς μας μένει μ' ἀνοιγτὸ τὸ στόμα.
 Δὲν ἔξερει τί νὰ πάρῃ, δὲν ἔξερει τί ν' ἀφήσῃ.
 Πικρὰ μέσα τῆς μουγκρίζει: «Τὸ πολὺ ποῦ θὰ μοῦ ζήσῃ!»
 Ἀσιδῶ τῆ, λευθεριά μου, κί ἄς γεννῆσω
 [ἕνα τέρας,
 Δὲν εἶν τὸ στερνὸ ἢ τὸ πρῶτο ποῦ θὰ ἰδῇ τὸ φῶς τῶν
 [μέρας,
 Ἀμὰ εἴρξει ἄλλοτ τὸ βλέμμα καὶ μὲ μιᾶς.. λειποθυμᾷει.
 Ἐκλογεῖς μὴν ταραχθῆτε! εἶνε ποῦ κοιλοπο-
 [νάει!..

ΚΩΜΩΔΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΝΕΚΡΩΣΟΣ.

Questi la caccerrà, per ogni villa.
 Finchè l'avrà rimessa nell'inferno,
 Là onde invidia prima dipartilla.

(DANTE Inferno C. I.)

ΚΟΛΑΣΙΣ.

ἌΣΜΑ Α΄.

Μέχρι δὲ μὴν τούτων γέλασμα καὶ
 μαιρακιάδῃ τὰ εἰρημένα, τὰ μετὰ
 ταῦτα δὲ οὐκέτι εὐκαταφρόνητα,
 ὦ ἄνδρες, ἀκούσθεσθαι, ἀλλὰ καὶ πάντο
 φιληκῶν ἀκρασιῶν δεόμενα!

— ΛΟΥΚΙΑΝΟΙ ΒΙΟΣ. —

Ἰπόθεσις τοῦ Ἀ. Ἄσματος.

Ἀποπλάνησις τοῦ Φίλωνος — Προσπάθειταιτοῦ ν' ἀνα-
 εῖν εἰς ὑψωμά τι. — Τρία θηρία τοῦ ἐμποδιζοῦσι τὴν ἀ-
 νάβασιν. — Ὁ Ἀριστοφάνης ἐρχεται καὶ τρέπει εἰς φυγὴν
 τὰ θηρία, τοῦ ὑπόσχεσθαι τὴν εἰς τὸν Ἄδην κάτοδον.

Στὴν ἡμισεῖα τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς μου
 Εὐρέθηκα κατῶ σ' ἕνα λαγκάδι,
 Ὅπου μεμιάς τῆς πρωτῆτερινῆς μου
 Σειρᾶς χάνω τὰ ἴχνη, κ' ἦτον βράδυ
 Ἀχνὸς ὁ ἥλιος μ' ἀποχαιρετοῦσε,
 Σὰ λύχνος ποῦ μεμιάς σώσει τὸ λάδι,
 Κόκκινην χλωμισμένην ἐσπορποῦσε,
 Μὲς ὅχ τὰ γνέφια, τῆ στερνὴ του ἀχτίνα,
 Σάματις ὡς κί αὐτὸς νὰ μ' ἐπονοῦσε!
 Ἐσκόρπαγα καὶ γῶ μέσα σ' ἐκεῖνα
 Τ' ἀγκυροῦν, ἀπελπισμένο μάτι,
 Κί ὁ πόνος τῆς ψυχῆς δὲν ἐξείναι!
 Πλὴν κῦττα δῶ καίμει, ἕνα μονοπάτι,
 Π' ἀνέβαινε, ξανοίγω, ὡσὰ φεῖδι,
 Κ' ἐγάρηκε ἡ καρδιά μου τότες κατῖ

Ἀρχίζει ἐκεῖος ὁ δρόμος ὅχ τὸ φρούδι
 Τοῦ λαγκαδιοῦ, κ' ἐτελείονε σὲ μία
 Ραχοῦλα βουλιασμένη σὲ σκοτειδί.
 Βόγθα μου, εἶπα τότες, Παναγία,
 Νὰ κάμω ἐκεῖ τὸ δύσκολο ἀνηφόρι
 Κ' ἐκίνησα μὲ φόβο καὶ δειλία
 Ἄχ! πῶς ἐξεφυτρόνανε οἱ σπόροι
 Κάθε λογῆς ἰδέας στὸ κεφάλι,
 Ποῦ νὰ νοήσῃ ἐκεῖνα δὲν ἠμπορεῖ!
 Ἐπήγαινα, ὡς εἶπα ἀγάλι-γάλι.
 Πλὴν κουρασμένο τ' ἀχαρό μου σῶμα,
 Ἐτριξε ὅχ τὴν κορφή του στὸ στραγάλι.
 Τὸ πόδι ποῦ ἐστεκότουε στὸ χῶμα
 ἦτον πάντα ψηλότερο ἀπὸ τ' ἄλλο,
 Ὅπου τῆ γῆς δὲν ἐπατοῦσε ἀκόμα.
 Κ' ἐνῶ μέρος τοῦ δρόμου, ὅχι μεγάλη,
 Εἶχα κάμει μὲ μόχθο καὶ μὲ πονο,
 Τὸ τ' εἶδα νὰ σὰς πῶ, καὶ γῶ ἀμφιβάλλω!
 Τρία ζούδια, ποῦ ἐφαινότανε ἕνα μόνο,
 Εἶδα ὀμπροστά μου ν' ἀσκοθοῦν αἰφνίδια,
 Σὰν ἀλουποῦ, σὰ μαϊμουῦ σὰν ὄνο!
 Πῶς ἐτριζαν τὰ δύο μου κατακλειδία,
 Μονάχα ἐκεῖος ἔμπορεῖ νὰ ἐνοήσῃ
 Ποῦ βλέπει βροχολάκουσ στα σκοτειδία
 Ἐκανε ὁ νοῦς μου ὀπίσω νὰ γυρίσῃ,
 Κί ὁ τρόμος μ' ἐβαστοῦσε ξυλιασμένο,
 Σὰ σ' ἀχειλί μνημάτου κυπαρίσσι.
 Μυστικὸ χέρι, χέρι ἀραχνειασμένο
 Μ' ἐσπρωγνε σταθερὰ ποῦ μ' ἐκυττοῦσα
 Μὲ μάτι φοβερὸ καὶ φλογιασμένο,
 Ν' ἀσκώσω τῆ φωνῆ δὲν ἠμποροῦσα,
 Ἐκλεῖα τὰ μάτια, μὰ ἀνοιγόταν' πάλι
 Σαν ἄβλεπαν ἐκεῖνο ποῦ ἐποδοῦσα
 Σὲ τέτοια συφορά, σὲ τέτοια ζάλη,
 Βρίσκειται ἐκεῖος ποῦ τὸν πλακός ἢ μῶρα
 Ἀφεύγατῃ τοῦ ὑπνου στὴν ἀγκάλῃ.
 Ἐγῶλεγα πῶς εἶχε φθάσει ἡ ὥρα
 Τὸ σῶμα νὰ κουφάνῃ ὅχ τὴν ψυχὴ μου,
 Ὄντες μῶτυχε ἐκεῖ, ποῦ θὰ πῶ τώρα:
 Οἱ μισοσφαλισμένοι ὀφθαλμοί μου,
 Ποῦ ἀρχίζαν ὀπίσω νὰ κυττοῦνε,
 Σὰ μηχανῆ, καὶ δίγως τῆ βουλή μου,
 Στὰ ποδάρια τοῦ λόφου ξαγναντοῦνε,
 Γέροντα ἀσπρομάλη κί ἀσπρογένῃ,
 Μὲ γέλοιο ἀπὸ κεί, ποῦ παργοροῦνε.
 Ἡ δόλια μου ἡ ψυχὴ σὰ θαρμεμένη,
 Ἐγύρισε μὲ μιᾶς μὲς τὴν καρδιά μου,
 Ὅπου ἔτανε, σὰν τάφος παγωμένη,
 Σταγειῖλα μοῦλθε εὐθύς καὶ ἡ λαλιά μου,
 Κ' ἐφώναξα: Ἐλέησόν με Γέρε.
 Καὶ βόγθα μου, σ' αὐτὴ τῆ συμφορά μου!
 Καίκερς εἶπε τὰ θεριά: Βδέλυγμα αἰῶν
 Ἐς κορακας εὐθύ, κακὸν κακῶς
 Ὀλοῦ! Καὶ πρὸς ἐμὲ φρένας μὴ δέρε!
 Μόλις ὁ λόγος ἤχησεν ἐκεῖος,
 Τὰ θεριά καὶ ὁ τρόμος μου ἐγάρη,

Καὶ νὰ σὰς πῶ δὲ δύναμαι τὸ πῶς.
 Ἡ φωνὴ τοῦ Γερόντου σὰν τῆ σπάθη
 Τῆ φλογερῆ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἐδὲν
 Τρομερῆ στὰ θεριὰ ἐκεῖνα ἐστάθη
 Ἀεὶ καὶ τὰ λόγια τοῦ ἀσπρομάλη καὶν
 Τῆ θηριώδη κ' ἄγρία τους φύσι,
 Καὶ τὰ κάνουν σὰ βέσβελα ποῦ κλαῖν'.
 Ἔτσι καικερός ὁποῦ θεριὰ στὴ Δύσι
 Γιὰ γλέντη φέρνει τοῦ ὀκνηροῦ ἀνθρώπου,
 Μῆνα λόγο μπορεῖ νὰ περιορίσῃ.
 Τῆ λύσσα τους μὲ μᾶς καὶ ἄνευ κόπου,
 Μουγκρίζει τὸ Λεοντάρη μὰ ὑπακούει,
 Κι' ὅλοι θαυμάζουν τῆ μαγία τοῦ τρόπου.
 Στὸ Γέρο τότ' ἐγώ : Ὁ νοῦς μου ἀκούει
 Τῆ γλώσσα ποῦ λαλεῖς, κί ὅμως τὸ στόμα
 Δὲν τὴν μιλεῖ, τ' αὐτὴ τὴν παρακούει.
 Τὰ ρόυχα ποῦ σοῦ ἐνδύουσε τὸ σῶμα,
 Τέχνο σὲ λέν καιροῦ τοῦ περασμένου,
 Γιατί ἄφησε, καὶ πῶς τὸ μαυρο χῶμα ;
 Βρικολάκου μὴν εἶσε ἀραχνεζασμένου
 Ἔρμο κορμί ποῦ ἡ Κόλασις ξερνάει,
 Ἡ δαιμόνου μορφή ξανθρωπισμένου ;
 Μὴν ὁ Ἄγγελος εἰς εἶσαι ποῦ φυλάει
 Τὴν ψυχὴ ὅχ τὰ κίνδυνα τοῦ Κόσμου,
 Κί ὁποῦ σταῖς δυστυχισαῖς τὴν παργοραεῖς
 Πίς μου τί εἶσαι, καὶ πῶς εἶσαι ὀμπρός μου,
 Τσῆ μάνας μου τῆ γλώσσα μίλησέ μου,
 Ἡ σωτήρας μου εἶσαι ἢ ὀλεθρός μου.
 Καὶ κείνος πρὸς ἐμέ : Φίλωνα, πέμου,
 Δὲ μ' ἐγνώρισες τάχα στοῦ προσώπου
 Τὸ γέλοιο, ποῦ δὲ μῶλειψε ποτὲ μου ;
 Ὁ ζητητὴς ἐγῶμαι τοῦ ἀνθρώπου,
 Ἀπὸ καιρὸ τονὲ ζητῶ πολύνε,
 Καὶ δὲν ἤρα ἀμοιβὴ ποτὲ τοῦ κόπου.
 Καὶ γῶ : Κυνίσκε ὁ Λύγνος σου ποῦ εἶνε ;
 Πῶς ἐμπόρια χωρὶς νὰ σὲ γνωρίσω ;
 Ἀπάντησε στὰ λόγια μου καὶ κρῖνε.
 Καικερός εὐθύς : Μὲ κάνεις νὰ δακρῶσω,
 Ἐνῶ ποτὲ δὲν ἔκλαψα στὴ ζῆσι,
 Καὶ μόνος μου στὸν Ἄδη νὰ γυρίσω !
 Πῶς ἐμπόρесе ὁ νοῦς σου, πῶχει κρίσι,
 Τὸν παλαιό του φίλο Ἀριστοφάνη
 Μῆνα σκυλὶ τοῦ δρόμου νὰ συγχύσῃ ;
 Καὶ μετὰ πόθου ἐγώ : Συχώρα, φθάνει,
 Ἔσεισαι ὁ δάσκαλός μου, ἀπὸ σὲ ἐπῆρα
 Τὸ ἕφος ὁποῦ ἔχθρους τόσους μοῦ κανε !
 Πλὴν χορδισέ μου κἂν τῆ μαύρη λύρα,
 Βόηθα μου ἐσὺ στὸν δύσκολον ἀγῶνα,
 Ὅπου μὲ σπρώχνει ἡ ἀγαρῆ μου μοῖρα.
 Κεμε με ν' ἀναβῶ στὸν κολοφῶνα
 Τοῦ λόγου, τῶρα πῶδιωζες τὰ ζουδια,
 Νανασαγῆ ἢ ψυχὴ μου σὰ σ' ἀνθῶνα.
 Καὶ κείρος : Δὲν εἶν σπαρτός ὅλος λουλούδια
 Ἡ δρόμος π' ἀνεβαίνει στὰ ψηλά,
 Μᾶχει πολλὰ καὶ φοβερά τὰ μπουδια !

Δὲν εἶν τὰ ζουδια ἐκεῖνα μοναχὰ
 Ποῦ τ' ἀχαρ' αὐτὸ φράζουν μονοπάτι,
 Σκωντάματα ἔχει κί ἄλλα τρομερά !
 Ἐχε λοιπὸν αὐτί, πόδι καὶ μάτι
 Ἄν πιθυμᾶς τὴν ἄλλη τῆ ζωῆ,
 Τοῦ σκοταδιοῦ μὴν πέσης στὴν ἀπάτη.
 Καὶ γῶ : Ὁδηγός μου μόνος εἶσαι ἐσὺ,
 Ὅπου κί ἂν μὲ ζητήσης ὁ ἀκλουθάω,
 Κί ἂς μὲ μισήσουν φίλοι μου κ' ἐχθροί.
 Καικερός : Στὸν ἄλλον Κόσμο θὰ σὲ πάω,
 Τὴν Κόλασιν μαζῆ νὰ ἐπισκεφθοῦμε,
 Κί ἅμα τοῦ Πέτρου εὐθύς σὲ παρατάω.
 Τὰ σύμφερα κ' οἱ δύο ν' ἀνεδοῦμε
 Δὲν εἶν τὸ δυνατὸ, οὐτ' ἔχεις χρεια
 Νὰ μάθης γιατί ἐκεῖ ἐγῶ μισοῦμαι
 Ἦτανε ἡ ὥρα ποῦ στὴν ἐρημία
 Δὲ ζεῖ ὅ,τι ζεῖ, κ' ὅ,τι δὲ ζεῖ σκιρτάει
 Στῆς φύσης τὴν ἀνέκφραστη ἀρμονία
 Σὰν ἴσκιος ποῦ τὸ σῶμα του ἀκλουθάει,
 Σὰ φθόνος ποῦ κλουθάει τὴν εὐτυχία,
 Τὸν κλουθήσα καιγῶ γιὰ νὰ μὲ πᾶη
 Ὄθεν κανεὶς δὲν ἐπιτρέφει πλειά.

Ζάκυνθος 11)23 Ἰαννουαρίου 1862.

Φίλε Συντάκτα.

Σοὶ πέμπω τὸ ἐπόμενον Πολιτικὸν Πρόγραμμα ὡς
 πρόγραμμα modèle, ἢ πρόγραμμα monstre, κατάλ-
 ληλον διὰ τὰς στήλας τῆς Διαολαποθήκης.

Ἰγείαινε, ὁ Σὸς

A. M.

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ! ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ
 ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΑΜΗΝ.

Συμπολιταί!

Δὲν ζητάω, πλὴν φρονῶ ὅτι ὁ πολίτης ἔχει ἱερὸν κα-
 θήκον νὰ ὑπηρετῆ καὶ διὰ τοῦ ἔργου, καὶ διὰ τοῦ λό-
 γου, τὴν ἑαυτοῦ Πατρίδα. Εἰς τὰς παρούσας κρίσιμους
 περιστάσεις, κινουμαι ἀγῶ ἀπὸ διττὸν αἶσθημα, πρῶτον
 μὲν, ἵνα διακοινώσω τὰς Πολιτικὰς δοξασίας μου, δεύ-
 τερον δὲ, ὅπως προετιμάσω, ὡς ποιούσιν οἱ ἀτρόμητοι!
 καὶ ἐντιμοὶ ρίζοσπάσται!!! τὸ πολιτικὸν μέλλον μου.
 Καὶ τίς πλέον ἐμοῦ ὑπέστη καὶ κακουχίας, καὶ κατα-
 δρομάς; καὶ ζερήσει, καὶ εἶδεν ἀπολεσθεῖσας τὰς λαμ-
 προτέρας ἐλπίδας διὰ τοῦ ρίζοσπαστισμοῦ; τίς ὑπέστη
 τὰς φυλακίσεις μου; τίς τὰ πρόστιμα; καὶ τίς τὰς
 ἀστυνομικὰς καταδρομάς; Ὅταν κἀγὼ ἐλεγεσθεῖσας ὑπὸ τοῦ
 ἐνθουσιωδούς αἰσθηματος τοῦ ρίζοσπαστισμοῦ, παρέτρεχα
 τὰς ἀγυῖας τῆς πόλεως ἐκχρῶν τὸν ἀνδοκασμὸν μου
 εἰς τὰς καρδίας τῶν ἄλλων, καὶ ἡ ἀστυνομία!!!... μὲ
 ἐτιμωροῦσε μὲ τρεῖς καὶ τέσσαρα;

Ἐνθουμείται εὐελπίζομαι ἡ Πατρίς μου ὅταν ἀφίχθῃ ἐνταῦθα ὁ Γλάδστον ὅπου μὲ ἄσματα ῥιζοσπαστικὰ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λαοῦ, διέτρεχα ἅπασαν τὴν πόλιν, ἐγείρων εἰς ἐνθουσιασμόν αὐτὴν!!

Εὐελπίζομαι ὅτι ἤγχικεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν ὁ Βάρβαρος, ὁ μεσαιωνικὸς καὶ ἀριστοκρατικὸς Νόμος ὅστις διαχωρίζει τοὺς πολίτας, εἰς ἐκλογεῖς ἐκλεξιμους καὶ Ἐίλωτας, καὶ περιορίζει τὰ ἱερὰ ταῦτα δικαιώματα τοῦ πολίτου, θέλει καταργηθῆ. Εὐελπίζομαι ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀδελφότητος ὅσον οὐπὼ ἐγκαθυδριθήσεται, ἡμέρα καθ' ἣν ὅλοι οἱ πολῖται ἔσονται καὶ ἐκλογεῖς καὶ ἐκλεξιμοί, τότε καγὼ θέλει συντρεξῶ. Ἄν μὲ τιμήσητε τότε τῆς ψήφου σας καὶ μὲ ἐκλέξητε ἀντιπρόσωπόν σας, ὅπερ δὲν ἀμφισβάλλω, σὰς ὀμνύω ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων! ὅτι θέλω ἐκτελέσῃ τὰ ἀκόλουθα ὑπὲρ τῆς Πατρίδος.

Δὲν θέλει περιορισθῶ, ὡς τοὺς χυριζομένους ῥιζοσπάστας, πρὸς ὑποστήριξιν καὶ πρότασιν τῆς ἐνώσεώς μας μετὰ τῆς ἐλευθερωμένης Ἑλλάδος.

Οὐδεὶς λαὸς ἀπελευθερώθη ποτὲ διὰ κενῶν λέξεων! μύθων! καὶ ἀγρυπτιῶν!!! Ἡ ἱστορία τῶν Ἐθνῶν, ὑπάρχει ὁ Διδάσκαλος.

Ἄν μὲ ἐκλέξετε ἀντιπρόσωπόν σας, θέλω προτείνει καὶ ὑποστηρίζει, ἵνα ἡ Ἴόνιος Βουλὴ θεσπίσῃ τὸν ὄπλισμόν 200.000 στρατοῦ ἐμπειροπολέμου, 100 πλοίων ἐλικωννήτων τῆς δυνάμεως 80 τηλεβόλων τῶν 60 λιτρῶν ἐν ἑκάσῳ. Θέλω προτείνει καὶ ὑποστηρίζει νὰ τεθῶ ἐπὶ Κεφαλῆς τῆς τε χερσαίας καὶ θαλασσίου δυνάμεως! Τότε φαντασθῆτε μὲ ὡ συμπολίται, ἀρχηγὸν τοσούτων καὶ τοιούτων μέσων δυνάμενος νὰ διατάξω εἰς τὴν ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν, τὴν ἀποχώρησιν αὐτῆς ἐκ τοῦ Ἴονικῦ Κράτους. Θέλει διατάξω αὐτὴν νὰ ὑποχωρήσῃ ἐντὸς 24 ὥρῶν! Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν ἤθελε ὑπακούσει, τότε θέλει ἀναγκασθῶ νὰ τοὺς ἐξώσω διὰ τῆς βίας, διαφρουρίζων δὲ τὰς Ἴονίους Νήσους, θέλει προσβάλω καὶ τοὺς Ὀθωμανοὺς, θέλει τοὺς ἐξώσω ἐν τῇ Ἀσίᾳ, καὶ θέλει συνενώσω τὸ Πανελλήνιον, ἔχων Πρωτεύουσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν!! Ταῦτα πάντα δὲ, ἀπαιτοῦσιν καιρόν. Θέλει μὲ ἐρωτήσῃ τις; Τί ἤθελα πράξει ἐν τῇ Βουλῇ; μέχρις ὅτου προετοιμασθῇ ὁ στρατὸς καὶ τὰ δίκροτα καὶ τρίκροτα πλοῖα;

Τί ἤθελα πράξει ὡς ἀντιπρόσωπος ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴν προστασίαν;

Ἦθελα ἀναδεχθῶ πᾶσαν μεταρρύθμισιν, τείνουσαν πρὸς ἀστυκὴν καὶ πολιτευματικὴν ἰσότητα τῶν πολιτῶν.

Κατάργησιν παντὸς ἔχουος ἀριστοκρατίας! Βράβευσιν ἀπλῶς τῆς ἱκανότητος, εἰς ὅποιον δήποτε μέρος καὶ ἂν ὑπάρχῃ.

Ἦθελα προτείνει καὶ ὑποστηρίζει τὸ ὑπεύθυνον τῆς Γερουσίας ἤθελα προτείνει καὶ ὑποστηρίζει ἵνα εἰς τὴν διαχείρησιν τῆς Δικαιοσύνης ἐκλέγωνται ἄνδρες ἱκανοί, Νομομαθεῖς καὶ τίμιοι, καὶ οὐχὶ οἱ κίλακες καὶ δορυφόροι τῶν ἰσχυρῶν!!!

Ἦθελα προτείνει καὶ ὑποστηρίζει ὅτι ὅλαι αἱ ὑποθέσεις νὰ ἐφεσιβάλλωνται ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου Συμβουλίου.

Ἰσότητα δασμῶν, ἵνα ὅλοι οἱ πολῖται κατ' τὰ

μέσα τῶν ὑποφέρωσιν τὰ βάρη τοῦ Κράτους. Ἦθελα προτείνει καὶ ὑποστηρίζει, πᾶν μέτρον λογικὸν πρὸς ἐμφύχωσιν τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας, καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως. Ἦθελα προτείνει καὶ ὑποστηρίζει τὸ ἀμισθον τοῦ ἀντιπροσώπου, καθὼτι ἀντιπρόσωπος μισθωτός, ἀποδεικνύει δουλοφροσύνην καὶ χαμέρπειαν, (ὁ γὰρ μισθωτός, μισθωτός ἐστὶ καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων) δυνάμενος μόνον νὰ ἔχῃ δικαίωμα ἀποζημιώσεως δι' ὅσον ἐργάζεται. Ἦθελα προτείνει καὶ ὑποστηρίζει ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων νὰ ἐκλέγονται, ὁ Πρόεδρος τῆς Γερουσίας, οἱ Γερουσιασταί, καὶ ὁ Ἐπαρχος. Συνεπεία τούτων ὅλων, καγὼ ὅταν μὲ τιμήσετε μετὴν ἀντιπροσωπείαν σας, ἐστὲ βέβαιοι ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ τόπου θέλει δεχθῶ, οἶαν δήποτε θέσιν Ἐπαρχοῦ, Γερουσιαστοῦ, ἢ προέδρου τῆς Γερουσίας.

Ζήτωσαν! οἱ ἀτρόμητοι! καὶ ἡρώικοι! Ζακύνθιοι ῥιζοσπάσται, οἵτινες παίζουσιν εἰς τὸ κυβεῖον τὴν Τύχην τῆς Πατρίδος των.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 2 Ἰανουαρίου 1862.

ΙΩΑΝΝΗΣ .. Α .. ΠΑΤΡΙΝΟΣ.

Λοχαγὸς τοῦ λαοῦ καὶ ἀντιπρόσωπος ἐν καιρῷ τῶ δέοντι.

Ἐτελευτα κατ' αὐτὰς ἐν Φλωρεντίᾳ τῆς Ἰταλίας ὁ ἀγαθὸς συμπολίτης μας Ἰππ: Δ. Κοριαλένας, τὸ ἔβδομηκοστὸν τέταρτον ἄγων τῆς ἡλικίας του ἔτος. Δαπανήσας ὅλην σχεδὸν τὴν πλουσίαν του περιουσίαν ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, διεκρίνετο μετὰ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ λαοσωτηρίου ἐκείνου δράματος, καὶ παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἀντεμείβετο διὰ τοῦ ἔθνος ἡμῶν καὶ τοῦ χροσοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος. «Ὅσα μόνου του ὁ Κοριαλένας οὐδεὶς τῶν Σουλτανῶν ἐτόλμησε», ταῦτα περὶ ἐκείνου εἰπὼν ὁ Νότι Βόσσαρης ἄφινε τὴν αὐθεντικώτερον βιογραφίαν, τὸ γλαφυρότερον ἐγκώμιον, τὸ ἐπιτύμβιον τέλος, τὸ μᾶλλον προσῆκον τῷ γηραιῷ ἐκείνῳ ἀγωνιστῇ! — Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἔνθερμε πατριώτα, καὶ αἰωνία ἔστω ἡ πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνη τοῦ Πανελληνίου.

Ἄκους καὶ σοῦ λένε πῶς ἡ Κεφαλονιά κοιμᾶται, πῶς ἡ Κεφαλονιά ἐπέθανε. Σὰν κοιμόμαστε καὶ βλέπουμε τέτοια ὄνειρατα, δὲν εἶν τὸ ἴδιο ὡς νὰ εἶμαστε ἐξυπνοί; Καὶ σὰν ἐπεθάναμε κ' ἐβρουκολαχιάσαμε, δὲν εἶν τὸ ἴδιο σὰ νᾶμαστε καὶ ζωντανοί; Τί; δὲν τὸ πιστεύετε, ὅσοι Ν. Ἐποχῇ, ὅσοι, γιὰ τὴν ὥρα

ΥΠΟΨΗΦΙΣΤΙΚΟΝ ΒΟΥΛΕΤΙΚΟΝ!

- Εὐγενεῖς Κύριοι ποῦ θέλουσι νὰ γένουσι εὐγενεστάτοι:
- Α. Μεταξᾶς, — Π. Βαλσαμάκης, — Γ. Λιθαδάς, — Η. Ζερβός, — Ν. Γεωργακάτος, — Σ. Καβαλιεράτος, — Ι. Καπελέτος, — Ι. Μομφεράτος, — Γ. Ιακωβάτος, — Σ. Λιναράτος, — Ν. Γ. Ἰγγλέσης, — Γ. Λαυράγγας, — Ι. Κλαδάς, — Γ. Μεταξᾶς, — Ι. Χαριτάτος, — Γ. Φορέστης, — Γ. Μικελάκας, — Π. Δαλλαπότης, — Α. Παυλῆ, — Κ. Κωνσταντῆς, — Β. Σ. Χοροβάτης, — Σ. Πυλλάκος, — Θ. Καρούσης.

Ὁ ὑπεύθυνος ἐκδότης ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΕΡΛΑΗΣ. ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η Κ Ε Φ Α Λ Λ Η Ν Ι Α . »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΛΟΓΕΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.53.41.Φ1.0049